

Sygn. akt IV CZ 29/06

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSA Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku "M." Spółki z o.o. w B.

przy uczestnictwie J.W.

o świadczenie pieniężne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 kwietnia 2006 r.,

zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w O.

z dnia 10 stycznia 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w O. zaskarżonym postanowieniem – na podstawie art. 393⁵ k.p.c. w zw. z art. 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz. U. Nr 172, poz. 1804) – odrzucił kasację dłużnika jako spóźnioną.

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że wymieniony Sąd postanowieniem z dnia 23 września 2005 r., wydanym w sprawie egzekucyjnej wszczętej przed dniem 5 lutego 2005 r., oddalił zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 kwietnia 2005 r. o udzieleniu przybicia nieruchomości. Dłużnik odpis tego postanowienia – z pouczeniem Sądu, że podlega ono zaskarżeniu skargą kasacyjną – otrzymał dnia 6 października 2005 r. Pełnomocnik dłużnika, będący radcą prawnym, wniósł kasację dnia 29 listopada 2005 r.

Badając dopuszczalność tej kasacji, Sąd Okręgowy uznał, że od postanowienia z dnia 23 września 2005 r. przysługuje – wbrew udzielonemu dłużnikowi pouczeniu – kasacja, a nie skarga kasacyjna. Wprawdzie pełnomocnik dłużnika wniósł kasację, jednakże podlega ona, z powodu niedochowania miesięcznego terminu do jej wniesienia, odrzuceniu jako spóźniona.

W zażaleniu pełnomocnik dłużnika wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Dłużnik nie może bowiem – jego zdaniem – ponosić konsekwencji wadliwego pouczenia o sposobie i terminie zaskarżenia orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nowelizacja kodeksu postępowania cywilnego, dokonana ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804, dalej: ustawa z dnia 2 lipca 2004 r.) oraz ustawą z dnia 22 grudnia 2005 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych, dalej: ustawa z dnia 22 grudnia 2005 r.) spowodowała – w zakresie systemu środków zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym – praktyczne wyeliminowanie z tego postępowania kasacji i skargi kasacyjnej (jedyne wyjątek dotyczy wykonalności zagranicznego tytułu wykonawczego – art. 1151 § 2 k.p.c.). Przepis art. 767⁴ § 2 k.p.c. w brzmieniu

nadany mu ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. stanowił bowiem, że na postanowienie sądu drugiej instancji wydanie po rozpoznaniu zażalenia kasacja nie przysługuje. Na skutek nowelizacji tego przepisu, dokonanej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r., pojęcie „kasacja” zostało zastąpione nazwą „skarga kasacyjna”.

Współcześnie w prawie procesowym cywilnym obowiązuje – czego nikt nie kwestionuje ani w piśmiennictwie, ani w judykaturze – zasada bezzwłocznego działania prawa procesowego. Jeżeli ustawodawca zamierza od tej ustawy odstąpić, to uchwała przepisy ściśle wyznaczające granice tego odstępstwa (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00).

W świetle powyższego – ze względu na zasadę bezzwłocznego działania prawa procesowego – należało przyjąć, że postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 25 września 2005 r. roku nie podlega zaskarżeniu ani kasacją, ani skargą kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005 r., IV CSK 74/05 niepubl.). Tego stanowiska nie podważają odstępstwa od zasady bezzwłocznego działania prawa procesowego przewidziane w art. 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. i w art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. Pierwszy z przytoczonych przepisów nie reguluje bowiem zaskarżania orzeczeń sądu drugiej instancji do Sądu Najwyższego, a drugi – zakres odstępstwa od zasady bezpośredniego działania prawa procesowego ograniczył do sytuacji, która nie dotyczy orzeczeń sądu drugiej instancji wdanych po dniu 6 lutego 2005 r.

Zaskarżone postanowienie – mimo motywów, które nie zyskały aprobaty – ostatecznie odpowiada jednak prawu. Wniesiony od postanowienia Sądu Okręgowego środek zaskarżenia podlega bowiem odrzuceniu jako niedopuszczalny także w sytuacji, w której ustawa nie przewiduje wniesienia go od danego orzeczenia (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).